

for tydeligt at fremhæve, at Ansvarsbetingelserne ere andre end i §§ 16 og 19.

Til § 18.

Denne Paragraf har et væsentlig videre Omraade end den nærmest tilsvarende Bestemmelse i Lov 1857 § 21, hvilket er en nødvendig Konsekvens af Lovens ved §§ 1 og 2 angivne videre Ramme. Reglen om Erstatningens Beregning er affattet noget mere præcist, og det er herved søgt at bringe den saa vidt muligt i Harmoni med Grundfætningen i § 17.

Til § 19.

Medens Tilregneligheden bør være Betingelse for egentlig Erstatningsansvar saa vel som for Strafsansvaret, synes der ikke at være Grund til at lade den, der utilregneligt krænker andres Forfatterret, lukre herved. Den indvundne Nettofortjeneste bør han udlevere. Af Hensyn til de Misligheder, der klæbe ved Anvendelsen af Berigelsesmaalestøffen i egentlig teknisk Forstand, er det foreslaaet kun at tage Hensyn til, hvad der er indvundet ved den uretmæssige Benyttelse, uden at der tages Hensyn til om den paagældende i Ansvarets Djeblit kan siges endnu at være beriget. Herved afvikler Forslaget sig fra de i øvrigt tilsvarende Bestemmelser i den tyste Lovs §§ 18 og 55.

Til § 20.

Da det vilde være for strengt at paalægge den, der har forsomt Angivelse af Rilden eller af Forfatterens Navn, naar Benyttelsen ellers er lovlig, det almindelige Ansvar efter § 17, hvilket i Mangel af særlig Regel maatte antages, og da hint Paabud i § 15 paa den anden Side bør kunne haandhæves, er det fundet rigtigt at give en særlig mildere Straffebestemmelse for dette Tilfælde. En tilsvarende Regel findes i norsk Lov (1876) § 27, svensk Lov § 17, finsk Lov § 23, tysk Lov § 24 og ungarsk Lov § 24.

Kapitel IV.

Fristen for Forfatterrettens Varighed er, affet fra det særlige Forhold, der omhandles i § 24, gennemgaaende sat til 50 Aar fra Udløbet af Forfatterens Dødsaar eller — ved anonym og pseudonym Bærter — fra den første Udgivelse. Om det er rigtigt at sætte denne eller overhovedet nogen Grænse for Forfatterretten, er ganske vist

meget tvivlsomt, men det tør vistnok antages, at den almindelige Opinion endnu ikke er naaet til at gøre sig fortrolig med den Tanke, at Forfatterretten bør være af ubegrænset Varighed. Derfor er det ikke fundet tilraadeligt principielt at forlade den gældende Rets Standpunkt. Den her fastsatte Frist stemmer ogsaa med de fleste fremmede Loves¹⁾, kun ganske enkelte sætte en længere Frist²⁾, mange en kortere³⁾. I øvrigt bemærkes:

Til §§ 21, 22 og 23.

Ved Affattelsen af disse Bestemmelser er det tilstræbt at affære den Tvivl, som de gældende, noget indvillede Regler i Lov 1857 §§ 2, 3, 6, 7, 8, 19, jfr. Lov 23de Februar 1866 § 4, Lov 21de Februar 1868 §§ 1 og 3, og Lov 12te April 1889 § 1, i forskellige Retninger efterlade, samt overhovedet at give Reglerne en saa vidt muligt udtømmende og nøjagtig Affattelse.

En særlig Regel om posthume Bærter er det ikke fundet nødvendigt at give. Ligesom Hensynet til Forfatteren ikke kan begrunde en særlig videregaaende Bestyttelse ved disse Bærter, synes Hensynet til Offentligheden at gøre det betæneligt at udstrække Bestyttelsen for saadanne Bærter ud over den ved § 21 hjemlede.

Derimod er det i Overensstemmelse med det norske Forslag fundet rigtigst i § 22 udtrykkeligt at fastslaa, at Paragraffens Regel er anvendelig paa Bærter, hvortil videnskabelige Institutioner eller Selskaber i Henhold til § 3 erhverve Forfatterretten. Som Følge heraf bliver det nødvendigt i Paragraffens andet Stykke at bibeholde Ordene: „for anonym og pseudonym Bærter“.

De i § 23 i det oprindelige Forslag gjorte Ændringer ere blot redaktionelle. Udvalget af Ordene „nogen af de“ tilfigter at imødekomme det ved Folketingsudvalgets Ændringsforslag (1892) antydede Ønske om større Tydelighed.

Til § 24.

Ved den foreslaaede Affattelse er det tilfigtet, ligesom ved de tilsvarende Ændringer i § 1, andet Stykke, og § 2, Lit. b., klarere at udtrykke Meningen.

¹⁾ Norsk Lov (1876) §§ 7—10, jfr. § 34, svensk Lov (1877) § 7; jfr. dog § 14; finsk Lov § 3; fransk Lov af 14. Juli 1866 Art 1; belgisk Lov Art. 2 og 5; ungarsk Lov §§ 11—14, jfr. dog § 15.

²⁾ Spanisk Lov Art. 6.

³⁾ Tysk Lov §§ 8, 9, 11; sveitsisk Lov Art. 2; ungarsk Lov af 1ste Juli 1842 § 3 (5 og 6 Vict. C. 45).